

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Urto/5/2025
Identifikačné číslo spisu:	7024200007
Dátum vydania rozhodnutia:	22.07.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7024200007.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Mariána Mačuru a JUDr. Beáty Javorkovej v trestnej veci proti odsúdenému I. U. pre trestný čin voči majetku podľa článku 279 paragraf 1 Trestného zákona Poľskej republiky v konaní o uznanie a výkon cudzieho rozhodnutia na neverejnom zasadnutí 22. júla 2025 v Bratislave o odvolaní odsúdeného I. U. proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 15. mája 2025, sp. zn. 8Ntc/2/2024, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie odsúdeného I. U. zamietla.

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach (ďalej tiež „krajský súd“) rozsudkom z 15. mája 2025, sp. zn. 8Ntc/2/2024, podľa § 15 ods.1, § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“) rozhodol o uznaní vo výroku o vine, vo výroku o treste odňatia slobody a vykonaní na území Slovenskej republiky rozsudku Okresného súdu v Zakopanom, Poľská republika, z 19. februára 2021, sp. zn. II K 733/19, právoplatný 27. februára 2021, v spojení s uznesením Okresného súdu v Zakopanom, Poľská republika, z 1. apríla 2022, sp. zn. II Ko 241/22, právoplatným 2. júna 2022, ktorým bol občan Slovenskej republiky I. U., nar. XX. J. XXXX v P. M. F., Slovenská republika, trvale bytom F. XXX/X, P., okres P. M. F., Slovenská republika, uznaný vinným zo spáchania trestného činu proti majetku podľa článku 279 paragraf 1 Trestného zákona Poľskej republiky („Kodeks karny“), ktorého sa dopustil na skutkovom základe uvedenom vo výrokovej časti napadnutého rozsudku krajského súdu, za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 roka s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 2 rokov.

Uznesením Okresného súdu v Zakopanom, Poľská republika z 1. apríla 2022, sp. zn. II Ko 241/22, právoplatným 2. júna 2022 bolo rozhodnuté, že I. U. vykoná trest odňatia slobody vo výmere 1 roka, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu v Zakopanom, Poľská republika z 19. februára 2021, sp zn. II K 733/19, právoplatný 27. februára 2021.

Súčasne krajský súd podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku a § 48 ods. 4 Trestného zákona rozhodol, že odsúdený bude vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu, ktorý bol odsúdenému I. U. oznámený doručením jeho rovnopisu 23. mája 2025 a jeho obhajcovi 26. mája 2025 (č. l. 127), bezprostredne po verejnom vyhlásení rozhodnutia podal odsúdený - prostredníctvom zvoleného obhajcu - odvolanie (zápisnica o verejnom vyhlásení rozhodnutia z 15. mája 2025, č. l. 123). V písomnom odôvodnení opravného prostriedku doručeného krajskému súdu 16. júna 2025 (č. l. 139 - 140) odsúdený prostredníctvom zvoleného obhajcu namietal napadnutý rozsudok prvostupňového súdu pre nesprávnosť výroku o treste, nakoľko podľa slovenského právneho poriadku ho možno považovať za neprimerane prísny. Zároveň namietal týmto odvolaním aj samotné konanie, ktoré tomuto napádanému rozsudku predchádzalo.

V odvolaní namietal, že pri uznávaní cudzieho rozhodnutia nemožno vychádzať výsostne z toho, ako daný skutok poňal súdny orgán cudzieho štátu. Je podľa nej potrebné skúmať, ako by v danom prípade postupoval slovenský súdny orgán, ak by bol skutok trestným podľa slovenského právneho poriadku. Ak je určitý nesúlad medzi tým, ako daný skutok trestá cudzí súdny orgán v porovnaní s tým, ako by ho trestal slovenský súdny orgán musí na tieto rozdielnosti pri tomto uznávaní prihliadať. V prípade ak by existovali dôvody, ktoré sú popísané v § 16 zákona č. 549/2011 Z. z., tak v takomto prípade slovenský súdny orgán musí odmietnuť uznanie cudzieho rozhodnutia.

Je pravdou, že obhajoba nevzhliadla dôvody na odmietnutie uznania cudzieho rozhodnutia, avšak vzhliadla dôvody, pre ktoré bolo možné uložiť odsúdenému alternatívny trest. Poukázal na § 17 ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. a uviedol, že ak by o skutku mal možnosť rozhodovať slovenský súd, tak ten by mohol pri ukladaní trestu za spáchaný skutok uložiť alternatívny trest povinnej práce, keďže pri krádeži spôsobenej vlamaním je horná trestná sadza 2 roky. V prípade, ak by tento trest povinnej práce nebol vykonaný, tak by sa premenil na nepodmienečný trest odňatia slobody. Odsúdený podotkol že poľský súd nevykonal všetky potrebné opatrenia k tomu, aby sa o veci konalo v jeho prítomnosti ako obžalovaného. Ak by ich vykonal, tak by vyvíjal iniciatívu k tomu, aby mu bol udelený akýkoľvek iný trest ako trest odňatia slobody. Odsúdený poznamenal, že už v čase, keď posielal 23. apríl 2025 ospravedlnenie neúčasti na verejnom vyhlásení rozsudku a návrh na zmenu termínu verejného vyhlásenia rozsudku prostredníctvom svojho obhajcu apeloval na súd, aby mu uložil namiesto nepodmienečného trestu odňatia slobody alternatívny trest - trest povinnej práce a o tomto sa krajský súd nezmieňoval ani vo svojom rozsudku a nezdôvodnil prečo takejto požiadavke nevyhovel, čo podľa odsúdeného evokuje, že konal arbitrárne a svojvoľne. Je jeho základným a teda ústavným právom, aby konajúci súd presvedčivo zdôvodnil vo svojom rozhodnutí, prečo nevyhovel návrhu odsúdeného pri uznávaní a výkone cudzieho rozhodnutia. Avšak k žiadnemu takému zdôvodneniu bohužiaľ nedošlo. Dodal, že právo na presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia je dôležitou imanentnou súčasťou spravodlivého procesu. Znamená to, že súd musí svoje rozhodnutie dostatočne a zrozumiteľne odôvodniť tak, aby bolo pre účastníkov konania pochopiteľné a aby mali možnosť sa k nemu relevantne vyjadriť a prípadne ho napadnúť. Nedostatočné alebo chýbajúce odôvodnenie môže viesť k nelegitímnosti rozhodnutia.

Preto odsúdený navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d) a § 322 ods. 1 Trestného poriadku zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Prokurátorka príslušnej krajskej prokuratúry v písomnom vyjadrení k odvolaniu odsúdeného uviedla, že ho považuje za nedôvodné. Poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. januára 2018, sp. zn. 6 Urto 1/2018, a uviedla, že zákon č. 549/2011 Z. z., ako aj rámcové rozhodnutie 2008/909/SW o uznávaní trestov odňatia slobody sú koncipované v prospech uznania a následného výkonu rozhodnutia. Počítajú však s okolnosťami, ktoré ak nastanú, ani k uznaniu, ani k výkonu rozhodnutia nemusí dôjsť. Takéto okolnosti sú prejavované hlavne v podobe dôvodov na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16. V predmetnej veci podľa prokurátorky neboli zistené dôvody

odmietnutia uznania uvedené v ustanovení § 16 zákona č. 549/2011 Z. z. Poukázala na § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. a poznamenala, že vo všeobecnosti platí, že súd má ponechať uloženú sankciu v nezmenenej výmere - výnimky upravuje § 17 ods. 2 a ods. 3. V odseku 2 sa ustanovuje postup súdu v prípade, ak cudzie rozhodnutie ukladá trestnú sankciu, ktorú právny poriadok Slovenskej republiky neupravuje (nezlučiteľnosť druhu sankcie). V odseku 3 sa ustanovuje postup súdu pre prípad, že cudzie rozhodnutie síce ukladá druhovo rovnakú sankciu, ale vo výmere, ktorú neumožňuje právny poriadok Slovenskej republiky (nezlučiteľnosť výmery sankcie).

Pretože žiadna z týchto skutočností v posudzovanej veci nenastala a trestná sankcia je z hľadiska druhu a výmery zlučiteľná s právnym poriadkom Slovenskej republiky a nezhoršila postavenie odsúdeného, nebolo podľa prokurátorky potrebné ju primerane upraviť a trest odňatia slobody bol bezo zmeny prevzatý z uznaného rozsudku. Zároveň krajský súd, z dôvodu, že dĺžka a druh trestu odňatia slobody zodpovedajú trestným sadzbám za konkrétny trestný čin tak, ako ich predvída slovenský právny poriadok, rozhodol v zmysle § 517 ods. 2 Trestného poriadku, že sa vo výkone tohto trestu bude pokračovať bez jeho premeny. Dodala, že súd pri postupe podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku nevykonáva hĺbkovú analýzu cudzieho rozhodnutia a ani podmienok na uloženie primeraného druhu trestu a jeho výmery podľa ustanovení slovenského Trestného zákona.

Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností považujem rozsudok krajského súdu za vecne správny a v súlade so zákonom, a preto prokurátorka navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie odsúdeného zamietol ako nedôvodné.

Po predložení veci Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako odvolací súd na podklade riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou, preskúmal jednak správnosť výroku napadnutého rozhodnutia, proti ktorému bolo podané odvolanie, jednak konanie predchádzajúce jeho vydaniu a dospel k záveru, že odvolanie odsúdeného nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o úvahy a závery Krajského súdu v Košiciach, týkajúce sa nezistenia dôvodov na odmietnutie rozhodnutia o uznaní a výkone (§ 16 zákona č. 549/2011 Z. z.) a splnenia všetkých zákonom predpokladaných podmienok na pozitívne rozhodnutie podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. prezentované v odôvodnení napadnutého rozsudku, tieto považuje najvyšší súd za relevantné, opodstatnené a dostatočné.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z.) rozhodnutie možno v Slovenskej republike uznať a vykonať, ak skutok, pre ktorý bolo rozhodnutie vydané, je trestným činom aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, a ak

- a) odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky,
- b) odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky, nemá obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, ale po výkone trestnej sankcie spojennej s odňatím slobody má byť vyhostený na základe rozhodnutia vydaného v súdnom konaní alebo správnom konaní na území Slovenskej republiky, alebo
- c) odsúdený sa zdržiava na území Slovenskej republiky alebo na území členského štátu a súd na základe postupu podľa § 13 vysloví súhlas s prevzatím rozhodnutia na jeho uznanie a výkon v Slovenskej republike na základe žiadosti príslušného orgánu členského štátu.

Podľa § 15 ods. 5 zákona č. 549/2011 Z. z. proti rozhodnutiu podľa odseku 1 je prípustné odvolanie, ktoré môže podať odsúdený alebo prokurátor. Odvolaním nemožno napadnúť dôvody, pre ktoré bolo rozhodnutie vydané v inom členskom štáte. Odvolanie má odkladný účinok.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z., ak nie je dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16, súd rozhodne o uznaní takého rozhodnutia a súčasne rozhodne, že sa také rozhodnutie vykoná. Súd môže rozhodnúť o čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia len po predchádzajúcej dohode s justičným orgánom štátu pôvodu.

Podľa § 17 ods. 4 zákona č. 549/2011 Z. z., súd nesmie podľa odsekov 1 až 3 uložiť prísnejšiu trestnú sankciu z hľadiska jeho druhu alebo dĺžky, ako bola uložená v rozhodnutí.

Podľa § 29 zákona č. 549/2011 Z. z. ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie podľa tohto zákona sa použije Trestný poriadok.

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku proti rozsudku o uznaní cudzieho rozhodnutia je prípustné odvolanie, ktoré môže podať odsúdený, prokurátor alebo minister spravodlivosti. Odvolací súd na neverejnom zasadnutí odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Ak odvolanie nezamietne, zruší napadnuté rozhodnutie a po doplnení konania, ak je potrebné, sám rozhodne rozsudkom, či sa cudzie rozhodnutie uznáva alebo neuznáva.

Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že krajskému súdu bolo doručené osvedčenie z Krajského súdu v Nowom Saczi, Poľská republika z 21. júna 2024 podľa článku 4 Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania rozsudkov v trestných veciach ktoré ukladajú trest odňatia slobody alebo opatrení spojených so zbavením osobnej slobody, za účelom ich výkonu v Európskej únii (ďalej len „osvedčenie“) na uznanie a výkon rozsudku Okresného súdu v Zakopanom, Poľská republika, sp. zn. II K 733/19 z 19. februára 2021 v spojení s uznesením Okresného súdu v Zakopanom, Poľská republika, z 1. apríla 2022, sp. zn. II Ko 241/22. Ako vyplýva zo spisu, uvedenému osvedčeniu predchádzalo osvedčenie z 27. novembra 2023, ktoré bolo na základe komunikácie medzi Krajským súdom v Košiciach a príslušným orgánom štátu pôvodu, doplnené o nevyhnutné údaje potrebné na vydanie rozhodnutia o uznaní a výkone.

Podľa osvedčenia a dotknutých rozhodnutí vydaných v štáte pôvodu bol I. U. v trestnom konaní uznaný za vinného zo spáchania trestného činu voči majetku podľa článku 279 paragraf 1 Trestného zákona Poľskej republiky a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 rok s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 2 roky a následne bolo uznesením Okresného súdu v Zakopanom, Poľská republika, z 1. apríla 2022, sp. zn. II Ko 241/22, bolo rozhodnuté, že I. U. vykoná uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 rok.

Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že z osvedčenia vyplýva, že vyššie uvedená právna kvalifikácia trestného činu, za ktorý bol I. U. právoplatne odsúdený, ako aj citácia paragrafového znenia príslušnej skutkovej podstaty podľa poľských právnych predpisov, nie je priradené k žiadnej z kategórií trestných činov uvedených v ustanovení § 4 ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z. Z uvedeného dôvodu bolo potrebné skúmať obojstrannú trestnosť skutku, pre ktorý bol I. U. v Poľskej republike právoplatne odsúdený. Krajský súd správne konštatoval, že uvedený skutok je trestným činom aj podľa ustanovení slovenského Trestného zákona a je možné ho kvalifikovať ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. b) Trestného zákona. Podmienka obojstrannej trestnosti je preto splnená.

Príslušný súd v prípade občana Slovenskej republiky odsúdeného na trestnú sankciu v niektorom z členských štátov Európskej únie, za predpokladu splnenia zákonných podmienok ustanovení § 16 a § 17 zákona č. 549/2011 Z. z. nemôže konať inak, než také rozhodnutie uznať. V rámci uznávacieho konania odsudzujúce rozhodnutie iného členského štátu Európskej únie nie je možné preskúmať zo žiadnych iných hľadísk. V zmysle Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii, je totiž jedným zo základných pilierov uznávacieho konania vzájomná dôvera v právne systémy ostatných členských štátov, pričom má uľahčiť uznávanie a výkon rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii. Zjednodušene povedané, ak súd nezistí niektorý z dôvodov odmietnutia špecifikovaný v § 16 ods. 1, ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. rozhodne o tom, že rozhodnutie sa uzná a vykoná; nepostupuje teda ako ďalšia odvolacia inštancia a konanie v štáte pôvodu neskúma nad rámec priloženého osvedčenia a rozhodnutia, ktoré má byť predmetom uznávacieho konania.

Krajský súd postupoval správne aj v tom, keď pri uznaní rozsudku súdu štátu pôvodu rozhodol podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku tak, že výrok o treste odňatia slobody ponechal bez premeny. S ohľadom na druh trestu, dĺžku jeho trvania a trestnú sadzbu, je takýto postup zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky.

Súladne so zákonom postupoval krajský súd aj v prípade, keď v zmysle naposledy citovaného ustanovenia v spojení s § 48 ods. 4 Trestného zákona odsúdeného I. U. zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom, pričom svoje rozhodnutie správne a logicky aj odôvodnil.

Čo sa týka odvolacích námietok odsúdeného I. U. najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že tieto spočívajú v nesúlase s trestom, ktorý mu bol dotknutým cudzozemským rozhodnutím uložený. Krajský súd pritom postupoval v súlade s § 517 ods. 2 Trestného poriadku a § 17 ods. 2 a ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z., s tým, že I. U. bude vo výkone trestu uloženého cudzím rozhodnutím pokračovať bez jeho premeny, keďže nebola zistená existencia dôvodov uvedených v § 17 ods. 2 a ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z., nakoľko cudzozemským rozhodnutím nebola uložená trestná sankcia spojená s odňatím slobody, ktorá nie je zlučiteľná s právnym poriadkom Slovenskej republiky, preto nebol dôvod pre nahradenie trestnej sankcie.

Najvyšší súd preto uzatvára, že Krajský súd v Košiciach dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú, pričom nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, ktorú by ešte bolo potrebné vyriešiť.

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.